

Er was eens een maan die koppig bleef staan.
De uren vergleden het leken wel eeuwen.
Een kleine princess vroeg tijdens de les
wanhopig om raad want het fenomeen teisterde gans het land!

Hoe zat dat nu met die maan die maar niet weg wou gaan ?
De wijzen bedachten dat de eindeloze nachten,
veroorzaakt werden door onnatuurlijke werken,
En lieten de wereld halt houden tot de goede krachten weerkomen
zouden.

Enkel een eend was zo welgemeend,
Een dans aan het opvoeren die iedereen kon ontroeren,
Zodat niemand zag dat de maan,
Al lang weer weg was gegaan.

(c) Ignace Saenen 2002